

og grund en nederlagsparagraf, en paragraf, man bruger, når man har tabt slaget om miljøet i EU. Man bruger den til at redde sin egen befolkning. Vi foretrækker selvfølgelig, at man har ordentlige miljøregler, der gælder for hele EU-området.

Jeg vil gerne bemærke, at mine betragtninger her om miljøet skal ses bredt. De gælder f.eks. også spørgsmålet om fødevarer. Der skal være gode, sunde fødevarer uden unødige tilsætningsstoffer. Det er et område, som prioriteres højt. Hvis man spørger folk, hvad de mener om den europæiske situation, så tror jeg netop, de bl.a. vil fokusere på muligheden for at få gode, sunde fødevarer.

Også spørgsmålet om fred er et af de centrale spørgsmål. Det er en skrøbelig fred, vi har i Europa, ja, nogle steder findes den slet ikke. Vor store opgave er at sikre den. Og her er situationen naturligvis den vanskelige, at her forhandler Europa ikke blot med sig selv, men vi har også nogle eksterne parter. Jeg tænker her på USA og Rusland, som begge to for tiden er svære at blive kloge på.

I USA er den ukendte faktor det nye republikanske flertal. Spørgsmålet er: Vil der fortsat være basis for en videreudvikling af partnerskab for fred, en pragmatisk vej til åbning af NATO for nye medlemmer og først og fremmest en vej, der inkluderer Rusland i Europas sikkerhedssystem?

For Rusland skal være med i vort sikkerhedssystem. Intet system kan garantere freden, hvis ikke det sikrer Rusland en plads i tryghed.

Dette siger jeg på trods af begivenhederne i Tjetjenien. Den russiske regerings fremfærd her må der utvetydigt siges fra over for. Den har alvorligt svækket vor tillid til præsident Jeltsin. Det har været et brud på de selv samme forpligtelser, som præsident Jeltsin underskrev i OSCE i 1994.

Rusland skal have en fremtrædende rolle, men det skal ikke ske på bekostning af landene i Central- og Østeuropa, men til fordel for dem. Kun et Rusland, der føler sin sikkerhed garanteret, vil føle mindre behov for at øge indflydelsen på nærliggende lande. Det største bidrag, EU nu kan yde til stabiliteten, er at udvide EU. EU kan herved bruge sit stærkeste våben: sin økonomiske styrke. En udvidelse af EU med de central- og østeuropæiske lande vil kunne skabe politisk, social og sikkerhedsmæssig stabilitet, og derfor er denne udvidelse det øverste punkt på dagsordenen på regeringskonferencen i 1996.

Udenrigsministeren har gjort nogle betragtninger herom, som jeg fuldt ud tilslutter mig.

Generelt set ønsker vi et opgør med Europas deling. Vi ønsker et åbent og et helt Europa. Mange indvender, at dette vil blive kompliceret. Javel, det vil blive kompliceret for ansøgerlandene og for os. De skal indføre nye regler på miljøområdet, arbejdsmarkedet og andre steder. Vi skal også diskutere vort nuværende regelsæt bl.a. med hensyn til strukturfondene og landbrugspolitikken. Det bliver næppe gratis. Det bliver måske endog besværligt, men mange ser måske i dag overdrevne faresignaler. Må jeg erindre om, at indtil nu har konsekvensen af åbningen imellem Øst- og Vesteuropa været en stærkt stigende dansk landbrugseksport østpå – i modsætning til, hvad de fleste vel havde forventet.

Det fjerde punkt, folk uden for dette hus vil beskæftige sig med, er spørgsmålet om demokrati. Man siger: Hvorledes kan jeg få indflydelse på så uoverskuelige beslutningssystemer, på afgørelser, der træffes så langt væk, og som er så svære at forstå?

Svarene herpå er måske ikke enkle at finde, men jeg tror, vi først og fremmest må have forenklet beslutningsmetoden i EU. Vi må have de nationale parlamenter inddraget langt stærkere. Der må være bedre adgang for befolkningen til at kunne spørge til, hvad der sker. Det har vi imødekommet her i Folketinget ved oprettelsen af EU-oplysningen.

Først og fremmest må der være mere åbenhed i hele EU. Men jeg tror, det er lige så væsentligt, at vi nu får nærhedsprincippet konkretiseret. Mange myter opstår af, at det i dag ikke er konkret, hvad EU skal, og hvad EU ikke skal. Jeg tror, det er væsentligt at få defineret: Hvad er EU-kompetence? Hvad er samarbejde mellemstatsligt, mellem EU-landene, og hvad er rent nationalt anliggende? Dette bør skrives direkte i traktaterne. Jeg tror, det er væsentligt, at bl.a. den danske befolkning kan se sort på hvidt, at f.eks. det sociale system, pensionsordninger m.m. er et rent nationalt anliggende nu og i fremtiden.

Jeg har her tilladt mig at fortolke, hvad en forespørgsel til befolkningen vil give som svar. Jeg tror, vi i europadebatten skal bruge meget energi på netop disse spørgsmål. Jeg tror, det er vigtigt at flytte dagsordenen over på de områder, som har befolkningens interesse, som vedrører deres dagligdag. Europa må ikke være et debateme for eliten. Europadebatten skal være